

med regeringen, og det er forhandlinger med KL. Sådan må det altså være.

Så vil jeg gerne sige til den der med de lukkede forhandlinger: Jamen har spørgeren nogen sinde hørt om åbne forhandlinger? Har ministrene siddet og forhandlet nede ved ordførerbordet midt i Folketinget? Vel har de da ej. Man forhandler selvfølgelig aftaler på plads i ministerierne osv. med de pågældende ressortministre. Sådan har det altid været, og det tror jeg sådan set også godt den socialdemokratiske spørger er klar over. Men det er måske lidt sjovere at sige, at der er noget, der er lukket og utilgængeligt. Vel er det da ej. Men altså, forhandlinger foregår selvfølgelig de steder, hvor de skal foregå, og sådan har det altid været, og sådan er det også foregået under tidligere regeringer, vel at mærke også under socialdemokratiske regeringer.

Kl. 13:42

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Ønsker spørgeren ordet for anden og sidste korte bemærkning? Værsgo.

Kl. 13:42

Niels Christian Nielsen (S):

Jeg vil godt takke hr. Hans Kristian Skibby for belæringen. Men overordnet vil jeg stadig væk spørge: Hvor står Dansk Folkeparti i forhold til det kommunale selvstyre? Vil man fastholde anlægsloftet? Man siger godt nok, at man hæver det med x antal milliarder, men er man ikke samtidig ved at demontere det kommunale selvstyre netop i forhold til den givne situation?

Kl. 13:43

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til ordføreren.

Kl. 13:43

Hans Kristian Skibby (DF):

Nej, det er vi ikke. Det er sådan set det svar, jeg har til det spørgsmål.

Kl. 13:43

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak. Så må jeg nok hellere lige sikre mig, at der ikke er flere, der har markeret til ordføreren. Det ser ikke ud til at være tilfældet. Tak til ordføreren.

Vi fortsætter i ordførerrækken. Den næste ordfører er hr. Flemming Bonne fra Socialistisk Folkeparti, værsgo.

Kl. 13:43

(Ordfører)

Flemming Bonne (SF):

Nu har vi fra den forrige ordfører hørt, at man bør trække forslaget af hensyn til kommunesty-

ret, og at vi bør respektere de forhandlinger, der skal foregå med KL. Jeg synes jo, at den bedste måde at respektere de forhandlinger, der skal foregå med KL nu, faktisk er ved at ophæve anlægsloftet, således at man skaber en åben forhandlingsplatform, en nulstillet forhandlingsplatform.

Anlægsloftet eller de snævre anlægsrammer, som er pålagt kommunerne, er et angreb på det kommunale selvstyre. SF har grundlæggende den opfattelse, at jo mere beslutningskraft, der henlægges til kommunerne, jo mere styrkes det lokale demokrati og det kommunale selvstyre.

Kommunalreformen har skabt 98 nye stor-kommuner med kommunalbestyrelser, som forventeligt skal kunne håndtere overordnede strategiske beslutninger. SF har derfor stor tiltro til, at kommunerne sagtens kan håndtere både størrelsen og antallet af anlægsprojekter i de enkelte kommuner på en måde, der tager hensyn til den samlede samfundsøkonomi. Kommunerne er vel uden tvivl de bedste til at vurdere de lokale behov for anlægsprojekter. Det er projekter, som er nødvendige for at leve op til både centrale og lokale politiske løfter. Det er investeringer, som er nødvendige for at forbedre velfærden, investeringer med indbyggede rationaler, som fremadrettet kan sikre endnu mere velfærd for de samme penge. Det er lokale infrastrukturprojekter til sikring af fremtidig vækst og til arbejdspladser, lokal stimulering af byggebranchen med byggeri af nye boliger osv. osv. Det har man fuldstændig styr på ude lokalt. I det omfang man ønsker at centralstyre disse områder, bliver løsningerne dårlige.

Kommunerne er vel i den forbindelse også de bedste til at vurdere, om der er en lokal overophedning på byggemarkedet, og om priserne i den forbindelse er skruet for højt op. Kommunalbestyrelserne sidder med et ansvar over for lokalbefolkningen for at få mest muligt for skattekrone, og det skal de nok forstå at forvalte på en fuldstændig ansvarlig måde.

I SF anerkender vi, at det til enhver tid er regering og Folketing, der er ansvarlig for landets overordnede økonomi, herunder også konjunkturstyring. Men vi anerkender ikke, at den overordnede økonomistyring binder kommunerne på arme og ben. Især i forlængelse af kommunalreformen er der skabt nye behov for anlægsinvesteringer for at kunne leve op til alle de lyksaligheder, regeringen fortalte folk der lå og ventede i form af mere velfærd.